



C.S. LEWIS

CRONICILE DIN NARNIA

Prințul Caspian

Traducere din engleză
de Irina Oprea și Radu Paraschivescu

Ilustrații
de Pauline Baynes



ARTHUR



CUPRINS

Insula	9
Vechiul tezaur	18
Piticul	31
Piticul vorbește despre Prințul Caspian	40
Aventura lui Caspian în munți	53
Oamenii care trăiau ascunși	67
Vechea Narnie în pericol	77
Cum au plecat de pe insulă	91
Ce a văzut Lucy	104
Întoarcerea Leului	118
Leul rage	133
Vrăjitorie și răzbunare dintr-o dată	145
Marele Rege la comandă	157
Cum au avut cu toții multă treabă	168
Aslan face o ușă în aer	183



CAPITOLUL 1

Insula

Au fost odată patru copii pe care-i chema Peter, Susan, Edmund și Lucy, iar aventura lor nemaipomenită a fost povestită într-o altă carte, anume *Leul, Vrăjitoarea și dulapul*. Cei patru deschiseră ușa unui dulap fermecat și se treziseră într-o lume care nu semăna câtuși de puțin cu a noastră, iar în lumea aceea „altfel” ajunseseră Regi și Regine peste un ținut căruia i se spunea Narnia. Cât timp au trăit în Narnia, au părut să domnească ani în sir; însă, când s-au întors pe aceeași ușă și s-au trezit înapoi în Anglia, parcă n-ar fi trecut decât câteva clipe. Oricum, n-a observat nimeni că dispăruseră și nici ei n-au spus nimănuia, în afara unui adult foarte înțelept.

Trecuse un an de la întâmplarea asta, iar acum cei patru stăteau pe o bancă dintr-o gară, înconjurați de geamantane și cutii cu jucării. De fapt, tocmai se întorceau la școală. Călătoriseră împreună până la gara aceasta, care era un nod feroviar; aici, peste câteva minute, avea să vină un tren care să le ducă pe fete la o școală, pentru ca după vreo jumătate de oră un al doilea tren să-i ducă pe băieți la o alta. Prima parte a drumului, cât fuseseră împreună, li se păruse că făcea parte din vacanță; însă acum, când se pregăteau să-și ia rămas-bun și fiecare începea să se gândească din nou la

ce avea să-i aștepte la școală, erau cam mohorâți și nu prea-i mai ardea niciunua de vorbit. Cât despre Lucy, ea avea să meargă la internat pentru prima dată.

Era o gară de provincie goală și adormită, iar pe peron nu prea mai era nimeni în afara celor patru. Deodată Lucy scoase un strigăt ascuțit, aşa cum faci când te înteapă o viespe.

— Ce-ai pățit, Lu? o întrebă Edmund, după care se întrerupse brusc și scoase un fel de „Au!”

— Ce nai... începu Peter, pentru ca pe urmă să zică și el altceva decât ce avusese de gând: Dă-mi drumu', Susan! Ce faci? Unde vrei să mă tragi?

— Nici nu te-am atins, zise Susan. Cineva trage de *mine*. Au... au... au... termină!

Fiecare dintre ei observă că fețele celorlalți se albină ca hârtia.

— Și eu am simțit la fel, spuse Edmund cu răsuflarea tăiată. Că mă trage cineva. Tare de tot... aoleu! Iar începe.

— Și pe mine, zise Lucy. Of, nu mai pot!

— Gata, repede! strigă Edmund. Ne prindem de mâini și ne ținem unu' de-altu'. Asta-i vrajă-n toată regula – îmi dau seama după ce simt. Repede!

— Da, încuviință Susan. Să ne ținem de mâna. Of, tare-aș vrea să se-oprească... aoleu!

În clipa următoare, bagajele, banca, peronul și gara se făcuseră nevăzute. Ținându-se de mâini și gâfâind, cei patru copii se treziră într-un loc împădurit – un loc cu atâtea ramuri, încât îi împungeau și nu le dădeau voie să se miște. Se frecără cu toții la ochi și traseră adânc aer în piept.

— Ah, Peter! exclamă Lucy. Crezi că e cu puțință să ne fi-ntors în Narnia?

— Ar putea fi oriunde, răsunse Peter. Nu văd nici la un metru în față de-atâtea crengi. Hai să-ncercăm să ieșim la lumină... dac-o există aşa ceva.

Destul de anevoie, înțepăți de urzici și împunși de ghimpi, copiii ieșiră din desis. Iar apoi avură parte de o nouă surpriză. Totul deveni mult mai strălucitor, iar după câțiva pași ajunseră la marginea pădurii și dădură cu ochii de o plajă nisipoasă. Câțiva metri mai încolo, o mare foarte liniștită atingea nisipul cu un clipocit atât de stins, încât aproape că nu se auzea. Nu se vedea uscatul de jur împrejur, iar pe cer nu găseai urmă de nor. Soarele arăta că trebuie să fie cam zece dimineață, iar marea era de un albastru care-ți lua ochii. Copiii începură să adulmece miroslul de mare.

— Să fiu al naibii! făcu Peter. Mai mare dragu'.

Cinci minute mai târziu, erau cu totii desculți și se plimbau prin apa răcoroasă și limpede.

— E mai bine decât să stai într-un tren în care nu poți să respiți și să te-ntorci la orele de latină, franceză și algebră! spuse Edmund.

Pe urmă trecu destul de mult timp în care copiii nu mai scoaseră o vorbă și doar se stropiră cu apă și căutară creveți și raci.

— Toate ca toate, zise Susan după aceea, dar cred că să trebuiască să facem niscai planuri. Parcă văd că-o să ne-apuce foamea.

— Avem sendvișurile pe care ni le-a dat mama pentru drum, spuse Edmund. Cel puțin eu le am pe-ale mele.

— Eu nu, rosti Lucy. Ale mele erau în gentuță.

— Și-ale mele la fel, spuse Susan.

— Ale mele sunt în buzunarul hainei, acolo pe plajă, zise Peter. O s-avem două porții pentru patru guri. O să ne cam ghiorăie mațele.

— În clipa asta mai degrabă aş bea ceva decât să mănânc, anunță Lucy.

Tuturor le era sete, aşa cum se întâmplă de obicei după ce te plimbi prin apă sărată sub soarele care arde.

— Parc-am fi naufragiat, observă Edmund. În cărți se găsesc mereu izvoare cu apă limpede și rece pe insulă. Ar fi bine să le căutăm.

— Astă-nseamnă că trebuie să ne-ntoarcem în pădurea aia deasă? întrebă Susan.

— Nici vorbă, răspunse Edmund. Dacă sunt pâraie, trebuie să coboare spre mare, iar dacă o luăm la pas de-a lungul plajei precis ajungem la ele.

Ieșiră cu greu din apă și străbătură mai întâi nisipul ud și egal, iar pe urmă pe cel uscat și sfărâmicios, care-ți rămâne între degete, ceea ce-i făcu să-și pună șosetele și pantofii. Edmund și Lucy ar fi vrut să le lase acolo și să cerceteze locul desculți, dar Susan le spuse c-ar fi fost o prostie.

— S-ar putea să nu le mai găsim, zise ea, și fiți siguri c-o să avem nevoie de ele dac-o să fim tot aici la căderea nopții și-o să se lase răcoarea.

După ce se îmbrăcară la loc, porniră de-a lungul țărmului, cu marea în stânga lor și cu pădurea în dreapta. În afara câte unui tipăt de pescaruș, se lăsase o liniște deplină. Pădurea era atât de deasă și de încurcată, încât nu vedea aproape nimic. Și nici nu se observa vreo mișcare – a unei păsări sau măcar a unei gâze.

E frumos să vezi scoici, alge și anemone-de-mare sau răcușori în ochiurile de apă, dar nu trece mult și te

saturi de ei dacă și-e sete. Nemaimergând prin apa rece, copiii simțiră că li se încing și li se îngreunează picioarele. Susan și Lucy aveau de cărat și niște trenciuri. Edmund și-l pusese pe al lui pe banca din gară chiar înainte să-i răpească vraja, aşa că el și Peter duceau pe rând mantaua acestuia din urmă.

Nu trecu mult și țărmul începu să cotească spre dreapta. Cam după un sfert de oră, după ce copiii străbătuseră o culme stâncoasă care se îngusta în depărtare, fură siliți să facă o întoarcere bruscă. Ajunseră cu spatele la acea portiune a mării care-i întâmpinase când ieșiseră pentru prima dată din pădure, iar acum, uitându-se în față, deslușiră dincolo de apă un alt țărm, la fel de împădurit ca acela pe care-l explorau.

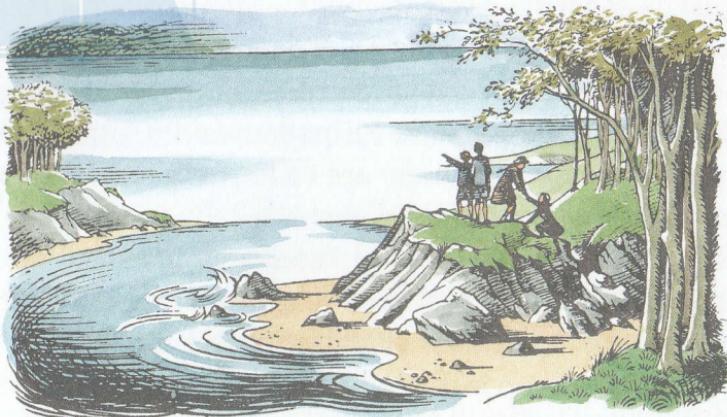
— Mă-ntreb, aia de-acolo e o insulă sau o să se unească la un moment dat cu pământul pe care suntem noi?

— Nu știu, spuse Peter și merseră mai departe în tăcere.

Țărmul pe care înaintau se aprobia din ce în ce mai mult de cel din față și de fiecare dată când oculeau un promontoriu copiii se așteptau să dea peste locul unde se uneau cele două țărmuri. Numai că-i aștepta o mare dezamăgire. Ajunseră la câteva stânci pe care trebuiră să urce, iar de sus li se deschise o priveliște destul de întinsă și...

— Fir-ar să fie! făcu Edmund. N-are rost. Nu putem să ajungem la pădurea cealaltă. Suntem pe-o insulă!

Și chiar aşa era. În locul acela, canalul dintre țărmul lor și cel din față era lat de doar treizeci și ceva de metri, însă văzură atunci că era punctul lui cel mai îngust. Pe urmă țărmul lor cotea iarăși spre dreapta, iar între ei



și uscat se întindea apa mării. Era limpede că apucaseră deja să ocolească mult mai mult de jumătate din insulă.

— Ia uitați! spuse deodată Lucy. Ce-i ăla?

Arăta spre ceva lung și argintiu care șerpuia de-a curmezișul plajei.

— Un pârâu! Un pârâu! strigări că îl sănătății și, cu toate că erau frânți de oboseală, coborără în goană de pe stânci și-o zbughiră spre apa curgătoare.

Știau că apa de băut era mai bună în susul pârâului, aşa că porniră imediat spre locul de unde ieșea din pădure. Pomii erau la fel de deși ca mai-nainte, însă pârâul își croise drum printre malurile înalte și acoperite cu mușchi, aşa că, dacă te aplecăi, îi urmai cursul printr-un fel de tunel din frunze. Căzură în genunchi lângă primul ochi de apă cafenie, băură pe săturate, se stropira pe față și pe urmă își vârără brațele în apă până la cot.

— Așa, zise Edmund. Ce-ar fi să mânăm sendvișurile alea?

— A, n-ar fi bine să le mai ținem? întrebă Susan. S-ar putea să avem mai mare nevoie de ele ceva mai încolo.